

‘Heb jij veel schelpen, opa?’

Opa knikt.

‘Waar zijn ze dan allemaal?’

‘Kom maar mee, je bent nu groot genoeg. Al mijn schelpen hebben een verhaal.’

Achter het huis lopen ze een pad op. Eerst ziet Veerle alleen struiken, daarna verdwijnt opa door een kleine opening in het groen. Op een afstandje volgt ze hem. Bij een brede duinpan blijven ze staan.

‘Oh,’ fluistert Veerle alleen.

In de kuil staan houten kistjes, in allerlei kleuren. Veel blauwe, licht als de lucht soms en donkerblauw als de zee vaak. Maar ook rode, zachtroze en viesbruine. Veerle zou nooit een kistje in een vieze kleur willen.

Er staat ook een kist te schitteren in de zon. Van zilver is ze.

In elk kistje passen misschien wel honderd schelpen.

Veerle staat stil tot opa haar wenkt.

Op haar tenen loopt ze dichterbij. Ze gaat op haar hurken zitten, maar raakt ze niet aan. Het zijn zijn kistjes.

Opa maakt een groene kist open. Hij lacht hard wanneer hij er een schelp uithaalt. Op zijn grote hand ligt een geel punthoedje. ‘Die schelp heb ik gevonden toen mijn handen net zo groot waren als die van jou. Ik vond het net een Chinees hoedje. Deze

schelp maakt me ook nu weer vrolijk.’

Veerle tuurt over de rand van de kist om de andere schelpen te zien. Maar ze is leeg.

Veerle kijkt om zich heen. Zijn er twintig, dertig kisten?

Als in elke kist maar één schelp ligt, heeft opa er weinig. Zij heeft er in haar kamer al zeker twintig of dertig. Opa zal toch wel meer mooie schelpen hebben gevonden in zijn lange leven? Hij loopt naar een donkerrode kist.

‘Toen ik deze opraapte, voelde ik me verdrietig.’

Twee nachtzwarze schelpen haalt hij eruit. Er zijn stukjes af.

Veerle wil het liefst meteen het deksel van de kist dichtslaan.

‘Ik wil geen lelijke schelpen of schelpen die me aan het huilen maken. Waarom heb je ze niet weggegooid?’

Opa houdt deze schelpen net zo liefkozend vast als het grappige, gele hoedje.

‘Af en toe wil ik juist denken aan de minder vrolijke dingen in mijn leven.

Als je iets moois verliest, doet dat pijn. Maar je hebt wel ooit dat mooie mogen beleven. Missen is dan minder erg. Soms heb ik er ook iets van geleerd.

Trouwens, als je altijd alleen vrolijke dingen beleeft, kun je daar ook niet meer echt blij om zijn.’

‘Ik snap er niets van, opa.’

Opa glimlacht en zwijgt.

‘Ik snap ook niet waarom jij maar zo weinig schelpen hebt.’

‘Leven is kiezen, Veerle. Dat leer je vanzelf.’

‘Nooit wil ik dat leren. Ik wil alle mooie schelpen van de hele

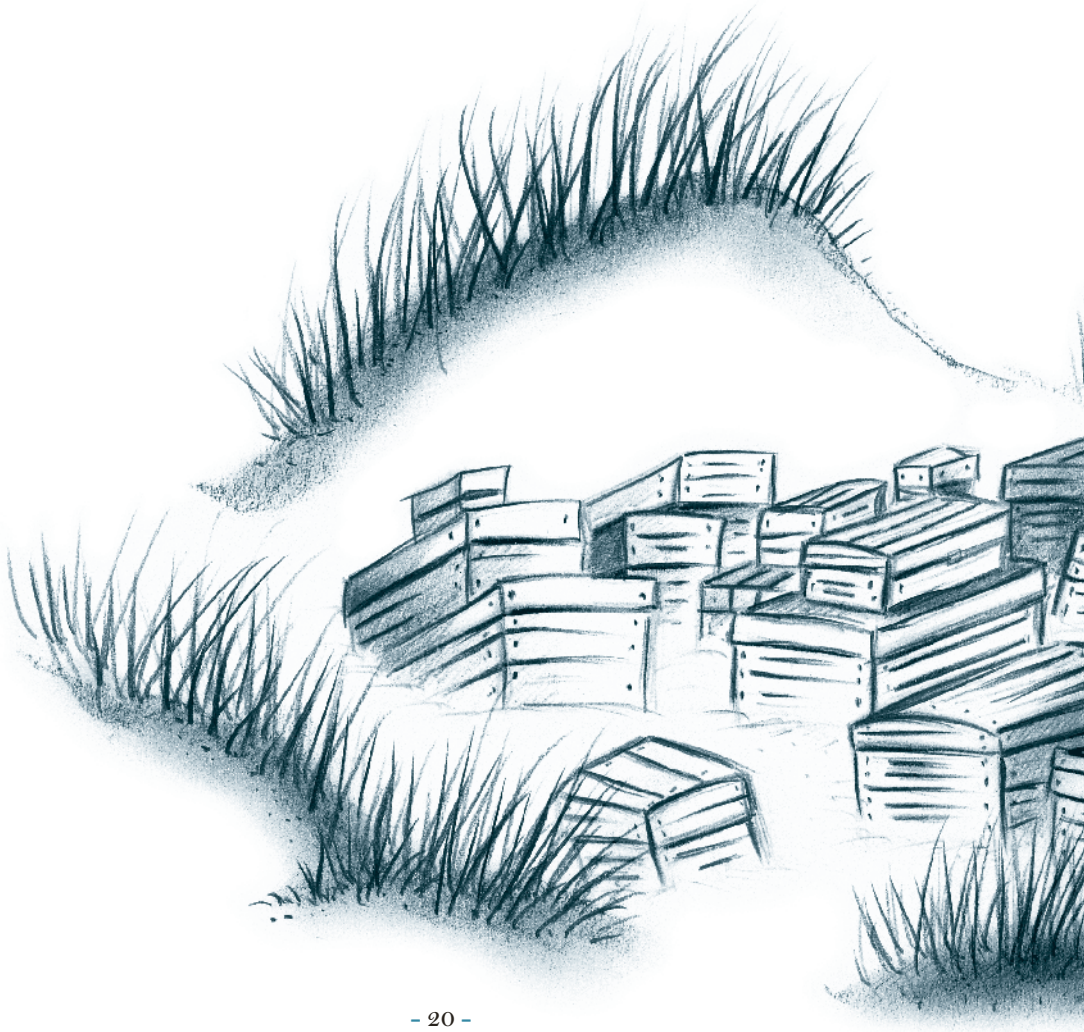
wereld.'

Opa zegt niets en strijkt over haar haar. Dan neemt hij Veerle mee naar een zachtpaars kistje.

'Deze schelp kreeg ik ooit toen ik op reis ging. Ver weg van iemand die me zeer lief was.'

Zeer lief ... En opa is toch weggegaan?

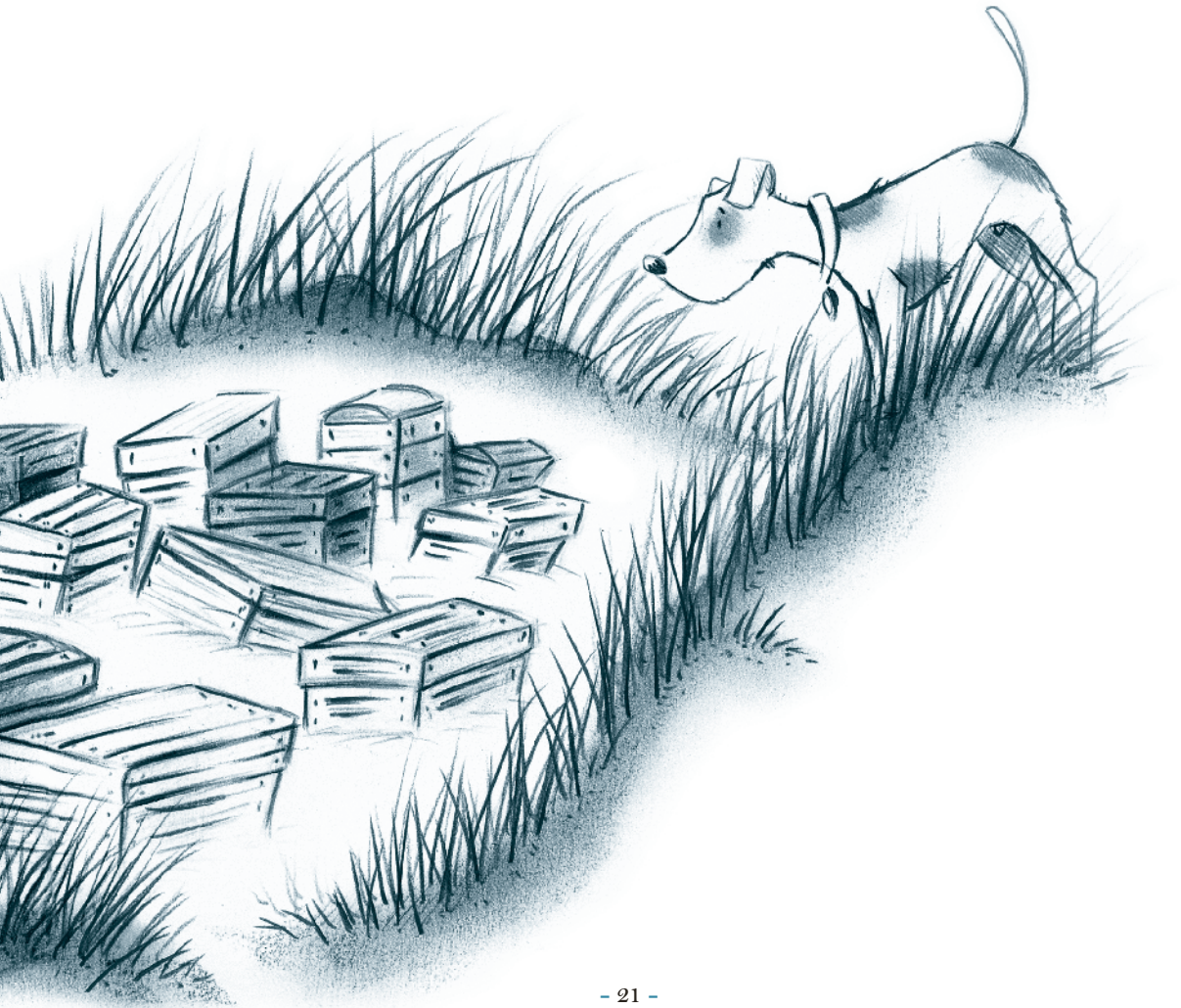
'Je kunt niet alle lieve mensen bij je houden, ook al zou je niets lie-

ver willen. Mensen zijn geen schelpen die je in een kistje bewaart.’
‘Maar je denkt wel aan ze als je de schelpen van die tijd terugziet.’
Opa knikt haar toe.

‘Je begint het te begrijpen. Daarom maak ik hier graag af en toe een kistje open. Als ik een schelp bekijk, weet ik alles met een weer. Wie het was, hoe het rook, hoe het smaakte, hoe droevig ik me voelde of hoe heerlijk het was.’

Opa is voor even bij vroeger en ver.

‘Haal me in, als je durft.’

Veerle draaft het strand op. De golven komen haar achterna, maar krijgen haar net niet te pakken.

Weer rent Veerle de zee in en dan draait ze zich plotseling om. ‘Pak me dan.’

De voeten van Veerle spelen graag tikkertje met de zee. Tot ze moe is en een eindje langs het water wandelt. Als ze zich omdraait, kan ze precies zien waar ze was. Haar voetzolen en tenen drukken zandvoeten in het natte strand. Waar zij net liep, staan haar voeten nog stil.

Ze draait zich om. De zee heeft sommige voetstappen gevuld met water. Maar het lukt de zee niet om haar sporen helemaal uit te gummen.

‘Dat is gemeen,’ roept ze plotseling uit. Nu ze niet oplette, spoelde de zee ineens een plens water over haar voeten. Ze voelt dat haar hielen wegzakken in het zand en trekt haar voeten uit de modder. Voor even wijkt de zee.

Op deze plek is niets meer te zien van haar twee voeten. Alsof ze hier nooit is geweest. Maar altijd kan ze nieuwe zandvoeten maken.

Ze loopt verder langs het water. Zo ver kwam ze nog nooit. Toch verdwaalt ze niet op het strand: ze kan heen en ze kan terug. Af en toe speelt ze weer tikkertje met de zee.

Nu moet ze echt omkeren. Ze is te ver weg van huis en van opa. Vlak voor haar in het zand: een voet. En daar nog een, en nog een. Allemaal voetzolen en tenen. Hier is iemand anders geweest. Ze gaat naast een voetstap staan. Niet zo groot als die van opa, wel groter dan die van haarzelf.

Veerle wil achter de voetstappen aan, uitzoeken bij wie ze horen. Maar ze is al te ver van huis weg. Een andere keer, als ze durft.

— 8 —

‘Ver weg was ik, opa. Bijna bij strandpaal dertien.’

‘Dat is goed, kind. Je kunt niet altijd hier blijven.’

Veerle kijkt opa aan.

‘Ik ga nooit verder dan heen en terug op een dag.’

Opa glimlacht alleen.

Ze vertelt over de voetstappen.

‘Weet jij van wie die zijn?’

Opa schudt zijn hoofd.

‘Het strand is niet alleen van ons. Voorbij strandpaal dertien is de hele wereld en die ontdek je vanzelf.’

Opa is al vergeten dat ze nooit weggaat van hier.

Gauw laat ze opa de schelp zien die ze vond naast een van de onbekende voetstappen.

Opa pakt de schelp aan en veegt met zijn duim langs de randjes.

‘Wie weet, heeft de persoon van die voetstappen de andere helft.’

Hoe bedoelt opa dat?

‘Die schelp was eerst natuurlijk gesloten toen het weekdier er huisde. Voordat schelpen op het land aanspoelen, raken de twee delen meestal los. De andere helft kan vlakbij zijn aangespoeld, maar ook heel ver weg.’

Hij legt de schelp terug in haar hand.

‘Dit is een bijzondere met die lichtpaarse lijntjes om en om met lichtgele. Die zie je hier niet vaak.’

‘Dan verdient deze schelp een kistje!’ roept Veerle.

‘Dat vind ik ook. Kom maar met me mee.’

Veerle volgt hem. Ze denkt dat hij naar de duinpan met zijn kisten gaat. Maar hij wijkt af van het pad.

Verscholen achter struiken ligt een andere duinpan.

Opa wijst.

‘Die ligt daar al een tijd te wachten op jouw schelpen.’

Veerle kijkt in de richting waar opa’s kistjes staan.

‘Heb je lege kisten voor mij?’

‘Die ga ik zelf gebruiken. Jij hebt er veel meer nodig. Je begint pas met verzamelen. Kom maar mee naar binnen.’

Veerle loopt achter hem aan. Op de trap naar de zolder zou ze hem het liefst voorbijlopen. Liep opa vroeger veel sneller? Of heeft zij langere benen gekregen?

In de hoek bij het zolderraam staan vier stapels kisten, in allerlei kleuren.

‘Wat prachtig!’

Maar het zijn er vast niet genoeg.

‘Alleen voor de mooiste schelpen heb je een kistje nodig,’ legt opa uit.

‘En als ik geen lege kisten meer heb, opa?’

‘Je bent een gelukskind als je de tijd krijgt om zoveel moois te verzamelen. Als dat ooit gebeurt, vind je wel weer nieuwe kistjes. Iemand maakt ze voor je, of je maakt ze zelf.’

Opa kan ze toch ook voor haar maken? Bedoelt opa later als hij oud en moe is? Veerle zal zelf leren timmeren. Dan kan ze ook voor opa nieuwe kistjes maken.

‘Ik zal vier kisten naar jouw plek brengen,’ zegt opa. ‘Voorlopig kun je vooruit.’

Hij ziet niet dat Veerle haar hoofd schudt.

